

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.567 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat R. JESPERs en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak. U zou gewerkt hebben als fotograaf. U zou zich als kind reeds zeer kritisch hebben opgesteld ten opzichte van godsdiensten in het algemeen en de islam in het bijzonder. Door een aantal negatieve ervaringen zou u zich van deze godsdienst hebben afgekeerd. U zou ook een aantal marxistisch geïnspireerde boeken beginnen lezen zijn die uw afkeer van alles wat met godsdienst te maken had, versterkten. U begon sindsdien openlijk in het openbaar te discussiëren met mensen die wel gelovig waren en zou zich erg onverdraagzaam hebben opgesteld. Als gevolg van deze houding zou u problemen beginnen krijgen zijn met moslimradicalen. U vernoemde in dit verband twee personen in het bijzonder, een zekere X en een zekere X, twee invloedrijke personen uit uw wijk Iskan. Zij zouden u ervan verdacht hebben communist te zijn en een losbandig en zedenloos leven te leiden. U vreesde dat deze mensen u bij de autoriteiten als politiek opposant zouden aangeven. In 1998 zou u dan ook besloten hebben om zelf vrijwillig toe te treden tot de lokale Baathpartij in uw wijk Iskan zodat u zich met de hulp van de partij kon beschermen tegen deze moslimradicalen. U werd in de partij hartelijk ontvangen en kreeg in de eerste periode bewakingsopdrachten van het plaatselijke lokaal in de wijk Iskan toegewezen. U hield

zich bovendien ook bezig met het invullen van formulieren waarop de identiteitsgegevens werden ingevuld van mensen die uzelf ervan verdacht deserteur of politiek opposant te zijn, of van mensen die in aanmerking kwamen om te worden gedepoteerd. U droeg er zorg voor enkel en alleen zogenaamde moslimradicalen te viseren in deze formulieren. Op basis van deze informatie zouden er onderzoeksdaten gesteld zijn en indien de door u verschaft informatie terecht bleek, werden de geviseerde personen vervolgd of gedepoteerd. Omdat u erg actief was en vele van dergelijke formulieren invulde, werd u erg gerespecteerd door de partij. Einde 1999 zou u een zogenaamd politiek rapport geschreven hebben tegen X. U zou hem in dit rapport ervan beschuldigd hebben een wahabiet te zijn, die andere mensen probeerde te beïnvloeden met zijn ideeën. Op basis van dit rapport zou X gearresteerd zijn en meegenomen zijn naar de lokale afdeling van de Amn (veiligheidsdienst), waar hij onder druk van folteringen bekentenissen aflegde en namen vrijgaf van drie andere zogenaamde moslimradicalen. Deze laatsten zouden later ook zijn gearresteerd en gefolterd. U zou later vernomen hebben dat zowel Erivan als de drie anderen werden vrijgelaten omdat na onderzoek was gebleken dat ze geen wahabieten waren. Ongeveer één week vóór de val van het regime van Saddam Hussein zou u naar Bagdad zijn gevlucht omdat u in Kirkuk wraakacties vreesde van mensen die op basis van de door u verschaft informatie vervolgd zijn geweest door het regime van Saddam Hussein en in het bijzonder de zogenaamde moslimradicalen X en X. U zou gedurende twee jaar in Bagdad zijn gebleven. In deze periode zou u af en toe voor korte tijd naar uw familie in Kirkuk zijn teruggekeerd. Uw broers die zich hadden aangesloten bij de Koerdische partijen PUK (Patriotic Union Kurdistan) en KDP (Kurdistan Democratic Party) zouden, telkens u zich in Kirkuk bevond, ingestaan hebben voor uw veiligheid. Op 17 april 2005 zou uw grootmoeder zijn overleden. Omdat u hoopte een deel van de erfenis te verwerven, zou u opnieuw naar Kirkuk gereisd zijn. Toen u daar vernam dat uw moeder slechts recht had op een klein deel van de erfenis, zou u zeer boos geworden zijn op de lokale imam en de koran uit zijn handen genomen hebben en door het raam gegooid hebben. Daarop zou de lokale imam u met de dood hebben bedreigd. Uw broers zouden u hierna aangeraden hebben om Irak te ontvluchten. Op 21 april 2005 zou u vanuit Kirkuk via Sulaymaniyah en Van (Turkije) naar Istanbul gereisd zijn, waar u op 3 mei 2005 aankwam. Op 7 mei 2005 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 12 mei 2005 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest heden wraakacties en andere vergeldingsacties vanwege onbekende mensen of groepen omwille van uw vroegere werkzaamheden voor de lokale Baathpartij van de wijk Iskan in Kirkuk. Er dient te worden vastgesteld dat gelet op uw betrokkenheid en de specifieke rol bij het Baathregime van Saddam Hussein, waarvan u op erg gedetailleerde en coherente wijze getuigenis aflegde in de loop van de verschillende fases van uw asielaanvraag, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw

hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25 §3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu is uw betrokkenheid bij de lokale afdeling van de Baathpartij in de wijk Iskan van de stad Kirkuk geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van haar structuur, aard en doelstellingen. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig en op coherente wijze uw activiteiten en uw taken binnen het kader van deze lokale afdeling van de Baathpartij. Zo zou u er zich in augustus 1998 vrijwillig bij hebben aangesloten. U zou aanvankelijk hebben ingestaan voor de bewaking van het lokale gebouw van de Baathpartij. In een latere fase kreeg u de opdracht om rapporten te schrijven over mensen uit uw wijk van wie u vermoedde dat ze uit het leger waren gedeserteerd, politieke opposanten waren van het regime, dan wel mensen die in aanmerking kwamen om te worden gedepoteerd uit Kirkuk. U verklaarde te zijn toegetreden tot de lokale Baathpartij, niet zozeer omdat u achter de ideologie stond, maar wel om u te verdedigen tegen uw persoonlijke vijanden. U werd immers bedreigd door wat uzelf moslimradicalen noemde omdat u regelmatig kritiek uitte op de godsdienst (TG, p. 3, 4 en 5). U lichtte in detail toe hoe u precies te werk ging. U verklaarde een kant en klaar formulier, u ter beschikking gesteld door de partij, te moeten invullen. U noteerde hierop de identiteitsgegevens van de betrokken persoon en gaf vervolgens aan of deze persoon een deserteur was, een politiek opposant dan wel het voorwerp diende uit te maken van een deportatiemaatregel. De partij zou vervolgens verdere onderzoeksdaden hebben gesteld (TG, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (p.10) verklaart u hierover ondermeer: "Om efficiënt te zijn tegen deze extremisten overdreef ik meestal in mijn rapporten, met de bedoeling dat er onmiddellijke maatregelen tegen hen zouden genomen worden". "Over mensen die moesten gedepoteerd worden, schreef ik dat hij/zij gevaarlijk was voor de maatschappij en dat die beter 'weg was' (...) Daarbij moest niet alle info juist zijn, de Baathpartij is geen partij van wet, je mocht alles schrijven" (DB p.6-7). Dit laatste illustreerde u als volgt: "Ik zocht hun zwakste punten: ofwel beschreef ik hen als deserteurs, ofwel als opposanten, bovendien was er een deportatiewet en die

gebruikte ik. Als het niet lukte hen als deserteurs af te schilderen kon ik proberen hen te viseren op basis van de deportatiewet en anders door hen als opposanten af te schilderen" (TG p.5). U zou ook één keer een zogenaamd politiek rapport hebben geschreven, meerbepaald over X. U zou hem er valselijk van beschuldigd hebben een Wahabiet te zijn die andere mensen probeerde te overtuigen van zijn radicale moslimideeën. U lichtte toe dat X vervolgens werd opgepakt door de Amn (veiligheidsdienst) waar hij "zo zwaar werd toegetakeld" (DVZ, p.10) dat hij feiten bekende waaraan hij niet schuldig was. Vervolgens zou hij ook de namen hebben vrijgegeven van nog drie andere 'medeplichtigen'. Deze laatsten zouden later ook zijn opgepakt en gedurende drie tot vier maanden zijn gemarteld (DVZ p.10, TG p. 6).

Op de vraag of u op voorhand wist of X op basis van dit door u geschreven rapport zou worden opgepakt door de Amn en later zou worden gemarteld, antwoordde u positief. U werd gevraagd of u hiermee geen gewetensproblemen had. U antwoordde dat u niet goed had beseft dat aan deze zaak zoveel belang zou worden gehecht. U lichtte verder toe dat u het er wel een beetje moeilijk mee had, maar anderzijds liet u ook optekenen dat mensen zoals X eigenlijk geen mensen zijn en dat ze bijgevolg ook geen medelijden verdienen. Op de vraag of u nog gelijkaardige rapporten had geschreven, antwoordde u negatief. U zou enkel nog, zogenaamde "gewone" rapporten hebben geschreven meerbepaald over mensen die deserteurs waren of die konden worden gedeporteerd. Op de vraag of u het er niet moeilijk mee had om dergelijke "gewone" rapporten te schrijven, gelet op het feit dat de in deze rapporten geïdentificeerde mensen het voorwerp konden uitmaken van straffen, antwoordde u negatief. U lichtte toe dat u de door u geïdentificeerde mensen, deze zogenaamde moslimradicalen, eigenlijk als microben of virussen zag die dienden te worden vernietigd. U voegde eraan toe dat de gewone mensen ook blij waren verlost te zijn van deze zogenaamde moslimradicalen en ook dat u in wezen het regime van Saddam Hussein gebruikte om de slechte elementen uit de maatschappij te verwijderen (TG p. 6). Over wat er gebeurde met de mensen die u in uw rapporten omschreef als deserteurs verklaarde u dat u er zeker van was dat ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van mishandelingen, martelingen of foltering. U werd gevraagd hoe u hier zo zeker van kon zijn. U verklaarde dat de mensen die u had aangegeven allemaal terug waren vrijgekomen en dat u later via via had vernomen dat hen niets ernstigs was overkomen (TG p. 7). Bovendien zouden, zo verklaart u, de in de media beschreven verminkingen van deserteurs "opgeklopt" en "opgeblazen" zijn door opposanten (TG p.7). Over wat er gebeurde met de vijf of zes families die u in uw rapporten had omschreven als "te deporteren mensen" verklaarde u dat men altijd via omkoping of vrijwillige toetreding tot de Baathpartij kon vermijden dat men effectief zou worden gedeporteerd en ook dat de meeste mensen die wel effectief werden gedeporteerd eigenlijk beter af waren dan voorheen. U lichtte toe dat ze immers vaak naar Kurdistan werden gedeporteerd waar er in tegenstelling tot in Centraal-Irak wel een democratisch regime aan de macht was. Over degenen die niet vrijwillig wilden verhuizen, verklaarde u koudweg dat deportaties tot de praktijken van het regime van Saddam Hussein behoorde, en dat deze nu eenmaal dienden te worden uitgevoerd. U maakte van deze maatregel gebruik om de maatschappij te zuiveren van de slechte elementen. U werd gevraagd wat uw mening was over de praktijk van deportaties. U verklaarde dat u er nu spijt van heeft meegewerkt te hebben aan deze praktijk. U herhaalde even later evenwel dat u de mensen die u had opgegeven om te worden gedeporteerd, beschouwde als virussen en microben die dienden te worden vernietigd (TG p. 8).

De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het kader van het Baath-regime. Dit Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en van ernstige mensenrechtenschendingen. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u begane misdaden correct in te schatten en dat u deze daden bij volle bewustzijn beging. Zo herhaalde u regelmatig dat de door u geïdentificeerde mensen eigenlijk als microben of virussen dienden te worden beschouwd en dat de maatschappij van deze slechte elementen diende te worden gezuiverd (TG p. 6 en p. 8). U verklaarde ook op voorhand te weten dat X zou worden gemarteld nadat u het zogenaamde politieke rapport over hem had geschreven (TG p. 6). Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u zich uit vrije wil en om opportunistische redenen heeft aangesloten bij de Baathpartij (TG p. 4). Er kan in uw hoofde allerm minst worden besloten tot het bestaan van een

onweerstaanbare dwang. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u ertoe zou gedwongen zijn om deze rapporten te schrijven. U schreef deze rapporten uit vrije wil met de bedoeling om u te beschermen tegen de zogenaamde moslimradicalen door wie u zich bedreigd voelde (TG p. 5). In dit verband verklaarde u dat u niet anders kon dan u aan te sluiten bij de Baathpartij omdat u anders door deze zogenaamde moslimradicalen zou worden vernietigd. U voegde eraan toe dat u er ook aan had gedacht te vluchten uit Irak, maar ook dat u, eens u de keuze had gemaakt om u vrijwillig aan te sluiten bij de Baathpartij, niet anders meer kon dan deel te nemen aan het systeem van het regime van Saddam Hussein. U gaf hiermee zelf aan dat u wel degelijk de mogelijkheid had om, in plaats van toe te treden tot het Baathregime, te vluchten uit Irak, een mogelijkheid waarvan u evenwel geen gebruik heeft gemaakt. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u in vergelijking met veel andere mensen die tot de Baathpartij behoorden niet erg actief was geweest en ook dat u veel mensen had geholpen door hen op voorhand te verwittigen van onderzoeksdaden die tegen hen zouden worden gesteld (TG p. 10). Deze uitleg is niet overtuigend en doet geen afbreuk aan het feit dat u wel degelijk op actieve wijze heeft deelgenomen aan de misdaden die kaderen binnen het regime van Saddam Hussein. Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt misdrijven tegen de menselijkheid. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande bovengaanbe bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren. In verband met de door u voorgelegde kopie van een uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand van Kirkuk dient te worden opgemerkt dat deze van zeer slechte kwaliteit is. Deze kopie verwijst naar uw geboortedatum, maar is gezien bovenstaande vaststellingen niet in staat de appreciatie van uw asiëldossier in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

4.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM en vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) aangeeft dat hij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus maar tegelijk bepaalt dat het niet aangewezen zou zijn hem te doen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt dat het concrete gevolg van de bestreden beslissing, met name de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus terwijl zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar is in zijn land van herkomst, is dat hij gedwongen zou worden in de illegaliteit te verblijven en in een rechtsloze toestand te verkeren. Hij betoogt dat het dwingen van een persoon in een positie zonder enige juridische status en rechten een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt en derhalve artikel 3 EVRM schendt. Hij verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof waarin werd geoordeeld dat de beperking van maatschappelijke dienstverlening aan vreemdelingen die definitief bevel hebben ontvangen het grondgebied te verlaten geen onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Deze rechtspraak heeft betrekking op een heel andere situatie. Verzoeker zou enkel recht hebben op dringende medische hulp. Het algemene aspect van de aangehaalde rechtspraak sluit volgens hem niet uit dat zijn gedwongen illegaliteit, dewelke meerdere beperkingen en uitsluitingen van rechten met zich meebrengt, een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM. Derhalve zouden artikel 15 b van de

Kwalificatierichtlijn 2004/83 en artikel 48/4, §2, b strijdig zijn met artikel 3 EVRM. De richtlijn vermeldt duidelijk dat de bepalingen ervan in overeenstemming zijn met de grondrechten en met het EVRM. Volgens verzoeker kan de uitsluitingsclausule niet gelden ten aanzien van iemand wiens leven in gevaar zou zijn wanneer hij zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst. Hij meent dat hem derhalve een verblijfsrecht moet worden toegekend en vraagt de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Schendt art. 15 b van Richtlijn 2004/83 art. 3 EVRM wanneer de verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing ervan omwille van misdrijven tegen de menselijkheid en wanneer het volstaat dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en gedwongen wordt minstens een onbepaalde periode in illegaal verblijf zal verkeren?”*.

4.2. De Raad onderzoekt in onderhavige procedure enkel of de betrokkene de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij heeft derhalve een bevoegdheid van louter declaratoire aard en doet in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak over de toekenning van een verblijfsstatuut of terugleidingsmaatregel. Aldus vermag hij niet artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007).

Artikel 48/4, §2, b van voormelde wet en artikel 15, b van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 luiden als volgt: *“Ernstige schade bestaat uit: (...) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst (...)”*. Derhalve ziet de Raad niet in hoe de door verzoeker aangehaalde bepalingen artikel 3 EVRM, dat luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*, zouden kunnen schenden.

Wat betreft het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen, merkt de Raad op dat hierop niet dient te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

Het middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat artikel 41 van het Handvest het recht inhoudt op een behoorlijk bestuur, hetgeen inhoudt dat eenieder het recht heeft te worden gehoord voordat een jegens hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Verzoeker verwijst naar een faxbericht waaruit blijkt dat hij naar het CGVS een bericht stuurde met de vraag om te wachten met de beslissing tot hij schriftelijke opmerkingen had ingediend. Hij haalt tevens aan dat hij later verzocht om inzage van het dossier alvorens zijn opmerkingen over te maken, met uitdrukkelijke vermelding van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het CGVS nam haar beslissing op 22 april 2008 en bracht verzoeker op 24 april 2008 op de hoogte van het feit dat het dossier ter inzage lag. Het CGVS heeft aldus haar beslissing genomen vooraleer verzoeker de kans kreeg om na inzage van het dossier opmerkingen over te maken. Verzoeker is van mening dat het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, derhalve werd miskend, minstens dat een schending van de zorgvuldigheidsplicht moet worden aangenomen daar het CGVS hem geen kans gaf het dossier in te kijken alvorens een beslissing te nemen. Volgens verzoeker is artikel 41 van het Handvest geschonden.

5.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient te worden opgemerkt dat dit artikel als dusdanig geen bindende kracht heeft. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03 uitdrukkelijk dat het Handvest geen bindend rechtsinstrument is (R.v.St., nr. 182.963, 15 mei 2008).

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene

de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). *In casu* blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord op 28 juli 2005, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat (administratief dossier, stuk 18). Verzoeker diende tevens een vragenlijst in (administratief dossier, stuk 15) en maakte op 8 februari 2008 een aantal geschreven opmerkingen over aan het CGVS (administratief dossier, stuk 8). Hij werd nogmaals uitvoerig ondervraagd op het CGVS op 6 maart 2008, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Wat betreft de openbaarheid van bestuur, treedt de Raad verweerder bij waar deze stelt dat het CGVS blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 1) de in artikel 6, §5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur vooropgestelde termijn van 30 dagen heeft gerespecteerd. Het recht op inzage van verzoeker houdt, voor zover voormeld artikel wordt gerespecteerd, niet in dat dit recht moet kunnen worden uitgeoefend vooraleer het CGVS een beslissing neemt (R.v.St., nr. 56.225, 13 november 1995).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Bovendien blijkt uit de omstandige motivering dat verzoekers asielaanvraag grondig werd onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

6.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij stelt dat het CGVS heeft nagelaten te verduidelijken op basis van welke misdrijven tegen de menselijkheid hij precies werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat geen concrete artikelen werden aangeduid, zodat de motivering niet afdoende is.

Verzoeker verwijt het CGVS dat in de motivering wel wordt vermeld dat de uitsluitingsclausule ook medeplichtigen betreft, doch hierbij louter verwijst naar artikel 25, §3 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998, zonder uitdrukkelijk het lid van de bepaling aan te duiden op grond waarvan hij uitgesloten werd, zodat de motivering niet afdoende is.

De bestreden motivering slaagt er volgens verzoeker niet in aan te duiden welke misdrijven in zijn hoofde worden aangenomen, zodat zij faalt en de beslissing nietig dient te worden verklaard.

6.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007).

De Raad stelt vast dat de bestreden motivering uitdrukkelijk artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof aanhaalt, waarbij de handelingen dewelke een misdrijf tegen de menselijkheid uitmaken letterlijk worden geciteerd, onder andere foltering en deportatie (zie sub 3). Tevens wordt gesteld dat de uitsluitingsclausule ook betrekking heeft op medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen vrijstelt van hun individuele verantwoordelijkheid. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 25, §3 van voormeld Statuut en somt op welke de

voorwaarden zijn opdat er kan worden gesproken van medeplichtigheid, met name dat de persoon in kwestie een materiële bijdrage heeft geleverd met een onmiddellijk effect op het misdrijf en met de bedoeling dat het misdrijf werd gepleegd.

Vervolgens worden verzoekers verklaringen getoetst aan het uiteengezette juridische kader. Uit de motivering blijkt duidelijk welke handelingen verzoeker worden verweten, met name het feit dat hij vrijwillig, doelbewust en zonder gewetensproblemen rapporten schreef op basis waarvan mensen werden gefolterd en gedeporteerd. Dat de precieze leden van de voormelde artikelen niet werden vermeld, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat in de bestreden beslissing duidelijk en omstandig kan worden gelezen op welke basis verzoeker werd uitgesloten van internationale bescherming.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie, waarnaar wordt verwezen in artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, stelt dat “de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat (...)”. Te dezen dienen de “*ernstige redenen om te veronderstellen*” niet bepaald of omschreven te worden door concrete wetsartikelen maar kunnen zij afgeleid worden uit verzoekers verklaringen.

De motiveringsplicht is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering nergens *in concreto* weerlegt, zodat deze als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd. In acht genomen dat verzoeker (i) zich vrijwillig aansloot bij de Baath om zich te verdedigen tegen zijn persoonlijke vijanden (ii) daar rapporten schreef over deserteurs, politieke opposanten en mensen die in aanmerking kwamen om te worden gedeporteerd uit Kirkuk (iii) verklaarde dat hij om efficiënt te zijn tegen de extremisten meestal overdreef in zijn rapporten met de bedoeling dat er onmiddellijke maatregelen zouden genomen worden (iv) een rapport schreef op basis waarvan Erivan en nog drie andere personen gedurende verschillende maanden zouden zijn gemarteld, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker op voorhand wist dat dit zou gebeuren (v) geen gewetensproblemen had bij dit alles, gezien hij verklaarde dat mensen zoals Erivan eigenlijk geen mensen zijn en bijgevolg geen medelijden verdienen (vi) evenmin gewetensproblemen had bij het schrijven van gewone rapporten, gezien hij de mensen die hij viseerde, de zogenaamde moslimradicalen, zag als microben of virussen die dienden te worden vernietigd en als slechte elementen waarvan de maatschappij moest worden gezuiverd (vii) naar eigen zeggen de mogelijkheid had om te vluchten uit Irak in plaats van toe te treden tot de Baathpartij, kwam het CGVS terecht tot de conclusie dat verzoeker, wegens zijn actieve deelname aan de misdaden die kaderen binnen het regime van Saddam Hoessein, dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig voormeld artikel 55/2. Hij dient tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, a van de voormelde wet van 15 december 1980.

